

Μαρτυρίες δύο Καστοριανών: Όταν ο άγιος Καλλίνικος Εδέσσης ως στρατιώτης κήρυττε και έκανε κατηχητικό στην Καστοριά

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Καστορίας](#)

του Μητροπολίτου Καστορίας Καλλινίκου

Έχθές (Δευτέρα 14 Μαρτίου 2022) στον Ίερό Ναό τῆς Παναγίας στήν Κορησό τέλεσα μέ συγκίνηση τήν ἐξόδιο Ἀκολουθία τοῦ ἀειμνήστου συνταξιούχου ἐκπαιδευτικοῦ καί ἐπί χρόνια ιεροψάλτου τῆς Ἑνορίας Ἀναστασίου Τσιτσιμίδη. Ἡ συγκίνησή μου ὀφείλεται στό ὅτι ὁ Ἀναστάσιος μέ ἄκουσε πού μιλοῦσα γιά τόν ἅγιο Καλλίνικο Ἐδέσσης στήν Καστοριά καί λίγο πρίν φύγει ἀπό τόν κόσμο αὐτό κατέγραψε χειρογράφως τήν προσωπική μαρτυρία του γιά τόν Ἅγιο. Εὐχήθηκα μέ ὅλη μου τήν ψυχή γιά τήν ἀνάπαυση τοῦ ἀδελφοῦ μας Ἀναστασίου καί τόν εὐχαρίστησα θερμῶς γιά τό μεγάλο αὐτό δῶρο του πρός ἐμένα καί πρός τήν Καστοριά, λίγες ἡμέρες πρίν ἀναχωρήσει γιά τήν οὐράνια πατρίδα.

Μέ ἀφορμή τήν κοίμηση τοῦ Ἀναστασίου Τσιτσιμίδη δημοσιεύω τό παρακάτω κείμενο, πού περιέχει καί τήν δική του μαρτυρία, γιά τόν τότε στρατιώτη Δημήτριο Ποῦλο, ἀλλά καί τήν μαρτυρία τοῦ κ. Σεραφεῖμ Παπαγιάννη, ἱατροῦ ἀπό τήν Ἀμερική.

Ἡ Ἱερά Μητρόπολη Καστορίας σεμνύνεται γιά τούς Ἀγίους της, τούς Ἀγίους πού ἀνέθρεψε ἡ ἴδια ἡ Καστοριά ἢ τούς Ἀγίους πού ἀγίασαν στά χώματά της. Πέρα ἀπό τόν ἅγιο Μηνᾶ καί τόν ἅγιο Νικάνορα, ἡ Καστοριά τιμᾷ τόν ἅγιο Νεομάρτυρα Ἰάκωβο τόν ἐκ Καστορίας, τά ἅγια ἀδέλφια ἐκ Κορησοῦ Θεοδόσιο Τραπεζοῦντος καί Διονύσιο, τόν ἅγιο Νεκτάριο τόν ἐν Ἀθῶ, τόν ἅγιο Γεράσιμο Καστορίας τόν Παλλαδᾶ, τήν ὁσία Σοφία ἐν Κλεισούρᾳ, τόν ἅγιο Νεομάρτυρα Βασίλειο ἐν Χιλιοδένδρῳ, τόν ἅγιο Γρηγόριο τόν Παλαμᾶ κ.ἄ.

Στούς Ἀγίους αὐτούς συμπεριλαμβάνεται πλέον καί ὁ ἅγιος Καλλίνικος Ἐπίσκοπος Ἐδέσσης, ἀφοῦ ὡς στρατιώτης ὑπηρέτησε τήν Πατρίδα ἐδῶ στήν περιοχή τῆς Καστοριᾶς καί μάλιστα ὡς στρατιώτης κήρυττε σέ χωριά ἀλλά καί μέσα στήν Καστοριά τόν θεῖο λόγο ἀπό τόν ἄμβωνα, ἀλλά καί ὡς κατηχητής.

Ὁ ἅγιος Καλλίνικος, ὡς Δημήτριος Ποῦλος, ὑπηρέτησε τήν στρατιωτική του θητεία κατά τά ἔτη 1946 μέχρι 1949, καί ὡς στρατιώτης Ὁρεινῶν Καταδρομῶν

(ΛΟΚ) υπηρέτησε στην 37^η Όρεινή Ταξιαρχία από τον Οκτώβριο 1948 μέχρι την απόλυσή του, τον Απρίλιο 1949.

Η Ταξιαρχία αυτή τότε (Σεπτέμβριο 1948 μέχρι Απρίλιο 1949) βρισκόταν στο Βίτσι, και στις 4 Απριλίου 1949 μεταστάθμευσε στην περιοχή του Γράμμου.

Ο βιογράφος του Σεβ. Μητροπολίτης Ναυπάκτου κ. Ιερόθεος στο βιβλίο του *Κόσμημα τῆς Ἐκκλησίας*, διασώζει την πληροφορία ότι ως στρατιώτης στην περιοχή αυτή έρχόταν τις Κυριακές στην Καστοριά και κήρυττε. Επίσης διασώζει ένα θαυμαστό γεγονός κατά την πορεία του αυτή μέσα από επικίνδυνες περιοχές για τον κυριακάτικο ἐκκλησιασμό.

«Μεγάλη ἐντύπωση μοῦ προξένησε ἕνα γεγονός ἀπὸ τὴν δράση τοῦ αὐτὴν στὸν Στρατό. Μοῦ τό ἔλεγε ὁ ἴδιος ὅταν ζοῦσε, ἀλλὰ μοῦ τό διηγήθηκε καὶ ἕνας ἀξιωματικός του, ὁ μετέπειτα Στρατηγὸς Βασίλαρος, ὅταν ἦλθε στὸ Νοσοκομεῖο πού ἦταν ἄρρωστος, λίγο πρὶν ἀπὸ τὸν θάνατό του, γιὰ νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ.

Ὅταν ὑπηρετοῦσε στὰ ΛΟΚ ἐπάνω στὸν Γράμμο, εἶχε τὴν ἔντονη ἐπιθυμία νὰ κατεβαίνει στὴν Καστοριά γιὰ νὰ κηρύττῃ τις Κυριακὲς τὸν θεῖο λόγο στὴν Ἐκκλησία καὶ γιὰ νὰ ἐκκλησιασθῇ. Τό εἶπε στὸν Διοικητὴ του, ἀλλὰ ἐκεῖνος δέν τοῦ ἔδινε ἄδεια, γιατί ἡ κατάσταση ἦταν ἐπικίνδυνη. Ἄν συλλαμβανόταν, ἐνῶ θὰ κατέβαινε στὴν Καστοριά ἢ ἐνῶ θὰ ἀνέβαινε στὸ βουνό, θὰ εἶχε μεγάλη εὐθύνη. Πραγματικά, ἦταν ἀρκετὰ ἐπικίνδυνη αὐτὴ ἡ πορεία. Πάνω ἀπὸ τρεῖς ὥρες ἔπρεπε νὰ κάνῃ γιὰ νὰ κατεβῇ ἀπὸ τό βουνό στὴν πόλῃ τῆς Καστοριᾶς. Ὁ Δημήτριος ἐπέμενε. Καὶ τελικά ὁ Διοικητὴς ἔδωσε ἄδεια λέγοντας: ``Νὰ πᾶς μέ δικὴ σου εὐθύνη``. Ἔτσι κατὰ τὴν διάρκειά τῶν ἐπιχειρήσεων κατέβαινε μόνος του στὴν Καστοριά κάθε Κυριακὴ γιὰ νὰ ἐκκλησιασθῇ καὶ νὰ κηρύξῃ, περνώντας μέσα ἀπὸ ἐπικίνδυνες περιοχές. Ὁ κίνδυνος ἦταν μεγάλος. Γιατί, ἡ κατάσταση ἦταν ἐμπόλεμη καὶ ἡ σύλληψή του θὰ εἶχε φοβερὲς συνέπειες. Ἐκεῖνος ἔβαζε πάνω ἀπὸ ὅλα τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ.

Περπατοῦσε προσευχόμενος συνεχῶς στὸν Θεό. Μοῦ διηγόταν ὅτι αὐτό πού ἔκανε ἦταν παράτολμο καὶ ριψοκίνδυνο. Καὶ ἔλεγε ὅτι ὁ Θεὸς τὸν ἐφύλαττε. Μάλιστα διηγόταν καὶ ἕνα περιστατικό. Ἀνεβαίνοντας στὸν Γράμμο κάποιο βράδυ τῆς Κυριακῆς πέρασε ἀπὸ μιά γέφυρα. Τὴν ὥρα ἐκείνη ἔκανε τὴν προσευχή του στὸν Θεό. Δέν κατάλαβε τίποτα. Μόλις ὅμως ἀπομακρύνθηκε, διαπίστωσε ὅτι κάτω ἀπὸ τὴν γέφυρα ὑπῆρχε ἕνα τμήμα ἀνταρτῶν πού τὴν φύλαγαν γιὰ νὰ συλλάβουν κάποιον πού θὰ διερχόταν. Ὁ Δημήτριος φοροῦσε τά στρατιωτικὰ του ροῦχα. Καὶ ὅμως δέν τὸν κατάλαβαν πού διῆλθε ἀπὸ ἐκεῖνο τό μέρος. Ὅταν πῆγε στὴν μονάδα του ἀνεκοίνωσε τό γεγονός καὶ κινήθηκαν γιὰ νὰ τοὺς ἐκδιώξουν ἀπὸ ἐκεῖ. Ἔτσι ὑπῆρξε ἀφορμὴ ὥστε νὰ μὴν ἐπιτεθοῦν οἱ ἀντίπαλοι ἀπρόοπτα καὶ αἰφνιδιαστικά

στήν μονάδα του» (Μητροπολίτου Ναυπάκτου καί Ἀγίου Βλασίου κ. Ἱεροθέου, *Κόσμημα τῆς Ἐκκλησίας*).

*

Ἡ σχέση αὐτή τοῦ τότε Δημητρίου Πούλου μέ τήν Καστοριά ἐπιβεβαιώνεται καί μέ δύο πρόσφατες μαρτυρίες Καστοριανῶν, πού τότε ἦταν μαθητές. Σύμφωνα μέ αὐτές ὁ Ναός στόν ὁποῖο ἐκκλησιαζόταν ὁ στρατιώτης Δημήτριος Ποῦλος ἦταν ὁ Ἅγιος Γεώργιος πόλεως Καστοριᾶς. Ἐκεῖ, ὄχι μόνον κήρυττε, ἀλλά διοργάνωσε καί Κατηχητικό.

Ἡ μαρτυρία τοῦ Ἀναστασίου Τσιτσιμίδη

Ἀπό τίς πρῶτες ἡμέρες μου στήν Καστοριά μίλησα γιά τόν ἅγιο Καλλίνικο καί κάλεσα ὅποιον ἔχει κάποια ἀνάμνηση ἀπό τόν Ἅγιο νά τήν καταθέσει. Λίγο μετά τήν ἐπίσκεψή μου στήν Κορησό, ὁ ἀείμνηστος πλέον Ἀναστάσιος Τσιτσιμίδης κατέγραψε χειρογράφως τήν δική του μαρτυρία γιά τόν Ἅγιο καί μοῦ τήν ἔστειλε.

Ἡ μαρτυρία του ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ἡ ἀγιοκατάταξη τοῦ αἰοδίου Μητροπολίτου Ἐδέσσης, Πέλλης καί Ἀλμωπίας Καλλινίκου ἔφερε στή μνήμη μου γεγονότα τοῦ ἔτους 1947, ὅταν δεκατετραετής, στήν ἕκτη Δημοτικοῦ, ἄκουγα τόν Ἅγιο (στρατιώτη τότε), νά ὁμιλεῖ στό Ναό τοῦ ἁγίου Γεωργίου Καστοριᾶς ἀπ' ἄμβωνος, σχεδόν κάθε Κυριακή. Παπαδάκι, μέσα ἀπ' τό ἱερό, καί συγκεκριμένα ἀπό τή βορεινή πύλη, πού ἦταν λίγο ἀνοιχτή,

ένιωθα, παρατηρώντας συγχρόνως και τό εκκλησίασμα πού παρακολουθοῦσε μέ ἄκρα ἡσυχία καί προσοχή, ὅτι αὐτό «τό φανταράκι» δέν ἦταν κάτι τό συνηθισμένο. Ποῦ ἔβρισκε ἐκείνη τή φωνή, τό λεπτεπίλεπτο ἐκεῖνο «στρατιωτάκι», τυλιγμένο μέ τό φαρδύ ράσο τοῦ ἱερέα, νά ἀνεβαίνει στόν ἄμβωνα, καί, μέ τή διαπεραστική ἐκείνη φωνή, νά σαγηνεύει τό εκκλησίασμα; Δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία πώς «προοιωνίζετο» ἡ ἐξελικτική πορεία γιά τήν ἀγιότητα.

Ὅταν πληροφορήθηκα (2020) τήν ἀγιοκατάταξή του, ἔνιωσα ἀνείπωτη χαρά, γιατί ἡ ἀναξιότητά μου εἶδε καί ἄκουσε τόν Ἅγιο σέ μιά χρονική περίοδο ζοφερή, ὅπου «ἐμαίνετο» με σφοδρότητα ἡ λαίλαπα τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, καί δέν ἤξερε κανείς ποιά θά εἶναι, τελικά, ἡ ἔκβασή του. Σήμερα, πού τά ἀναλογίζεται κανείς, δέ μπορεῖ νά μένει ἀδιάφορος. Εἶναι φωτεινά παραδείγματα, γιατί ἔδιναν θάρρος καί ἐλπίδα στούς ἀπελπισμένους καί ἀναξιοπαθοῦντες, πώς σύντομα θά ἀνατείλουν ἡμέρες εὐφρόσυνες, ἡμέρες χαρᾶς καί ἡρεμίας.

Τό στράτευμα πάντοτε ὑπῆρξε συναφές μέ τήν ἀγιότητα καί, πρό πάντων, στούς πρῶτους χριστιανικούς αἰῶνες. Οἱ ἅγιοι Γεώργιος, Δημήτριος, Εὐστράτιος, Μηνᾶς, καί τόσοι ἄλλοι, εἶναι τά ἐλάχιστα δείγματα τῆς προσφορᾶς του σέ Ἀγίους καί Μάρτυρες.

Ἀξίζει νά ἀναφερθεῖ πώς ὁ Ἅγιος δέν ἦταν καθόλου εὐκόλο νά ἐμφανίζεται τό πρῶτὴ στήν εκκλησία• ἡ στρατιωτική του μονάδα, νομίζω, ἦταν κάπου κοντά στήν κωμόπολη τοῦ Νεστορίου, περιοχή τοῦ Γράμμου, καί ὁ δρόμος πρὸς τήν Καστοριά ἦταν συχνά ναρκοθετημένος. Ἄκουσα πώς ἀρκετές φορές ξεκινοῦσε νά ᾿ρθεῖ μέ τά πόδια, νύχτα. Αὐτά, βέβαια, δέ γίνονται, ὅπως καταλαβαίνει κανείς, ἀπ' ὁποιονδήποτε.

Αὐτά τότε.

Ἀρχές Ἰανουαρίου 1961 θά παρουσιαζόμουν ὡς νεοσύλλεκτος στό Κέντρο Νεοσυλλέκτων Μεσολογγίου, μέ καθυστέρηση τεσσάρων ἐτῶν, λόγω σπουδῶν στό πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης, καί συγκεκριμένα στή Θεολογική Σχολή. Πέρασα ἀπό τή Μητρόπολη Καστοριάς νά χαιρετήσω τό μακαριστό Μητροπολίτη Δωρόθεο. «Μιά πού θά πᾶς», μοῦ εἶπε, «στό Μεσολόγγι, πέρα καί ἀπό τή Μητρόπολη Μεσολογγίου• ἐκεῖ ὑπηρετεῖ, ὡς ἱεροκήρυκας καί πρωτοσύγκελλος, ὁ Καλλίνικος• ἔχω ἀκούσει», μοῦ εἶπε, «τά καλύτερα λόγια γι' αὐτόν».

Δυό-τρεῖς μέρες προτοῦ νά παρουσιαστῶ στό ΚΕΝ Μεσολογγίου, πῆγα νά τόν δῶ. Μόλις τόν ἀντίκρισα, κάτι μοῦ ἔλεγε ἡ ἀγία του μορφή... «Ἐγώ», μοῦ εἶπε, «ὑπηρέτησα ὡς στρατιώτης στή 15η Μεραρχία». Ἀμέσως καί ᾿γώ τόν ρώτησα, ἂν κήρυττε στό Νάό τοῦ ἀγίου Γεωργίου Καστοριάς. «Ναί», μοῦ εἶπε• καί τόν εἶδα νά

λάμπουν τά μάτια του από χαρά και συγκίνηση.

Ή συζήτηση κράτησε αρκετά...

Κορησός 12-12-2021

Άναστάσιος Τσιτσιμίδης».

Ή μαρτυρία τοῦ κ. Σεραφεῖμ Παπαγιάννη

Ἐπίσης, τόν Δεκέμβριο τοῦ 2021 παρέλαβα μέ μεγάλη χαρά καί ἄλλη μιά σημαντική μαρτυρία Καστοριανοῦ γιά τόν ἅγιο Καλλίνικο.

Πρόκειται για την μαρτυρία του Ιατροῦ Σεραφεῖμ Παπαγιάννη ἀπὸ τὴν Ἀμερική.

Σὲ ἐπιστολὴ τοῦ πρὸς ἐμέ, γιὰ νὰ μὲ συγχαρεῖ γιὰ τὴν ἐνθρόνισή μου, ἀναφέρεται μὲ θερμὰ λόγια γιὰ τὸν ἅγιο Καλλίνικο, τὸν ὁποῖο εἶχε κατηχητὴ (!) στὴν Καστοριά. Ὁ ἴδιος μαθητὴς τότε Γυμνασίου καὶ ὁ Ἅγιος, τότε Δημήτριος Ποῦλος, στρατιώτης.

Μοῦ ἔγραψε ὁ κ. Παπαγιάννης, μεταξὺ ἄλλων:

«Σεβασμιώτατε,

... Ἐν συνεχείᾳ θὰ ἤθελα νὰ ἀναφέρω ὀρισμένα κοινὰ χαρακτηριστικά πού μᾶς συνδέουν. ...

Ἐκεῖνο ὅμως πού μᾶς συνδέει περισσότερο εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ Νέου Ἀγίου τοῦ ὁποίου Ἑσεῖς ἐπαξίως φέρετε τὸ ὄνομά Του.

Τὸν Ἅγιο Καλλίνικο ἔδεσσης τὸν γνώρισα πρωτίστως ὅταν ἦμουν μαθητὴς στό Γυμνάσιο Καστοριάς. Αὐτός ὑπηρετοῦσε θεολόγος στρατιώτης στὴν 15^η Μεραρχία, μετὰ τὸν ἐμφύλιο. Διάλεξε ὁκτώ ἀριστούχους μαθητὰς τῶν δύο τελευταίων τάξεων, συμπεριλαμβανομένου καὶ ἐμοῦ, καὶ ἔκανε μιά ἐξαιρετικὴ ὁμάδα Κατηχητικοῦ. Πολύ μᾶς ἔλειψε ὅταν ἀπελύθει ἐκ τοῦ στρατοῦ καὶ μετέβει ἀπὸ τὴν Καστοριά στὴν Ναύπακτο (μᾶλλον ἐνν. στό Μεσολόγγι) καὶ τελικὰ κατέληξε στὴν Ἑδεσσα ὡς Μητροπολίτης Καλλίνικος τὸν ὁποῖον Ἑσεῖς γνωρίζετε καλύτερα.

Ὅσες φορές ἐρχόμουν στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὴν Ἀμερική τὸν ἐπισκεπτόμουν ἀδιαλείπτως στὴν Ἑδεσσα. Ἦμουν ὁ μόνος ἐπιβιώσας μαθητὴς τοῦ ἀπὸ τὴν κατηχητικὴ τοῦ ὁμάδα τῆς Καστοριάς, ὅπου ἦταν ὡς κύριος Ποῦλος.

Αἰσθάνομαι ρίγη συγκινήσεως ὅταν σκέφτομαι στό ἐπόμενο ταξίδι μου στὴν Ἑλλάδα ...

Ἐλπίζω νὰ μὲ ἀξιώσει ὁ Ἅγιος Καλλίνικος νὰ πάω νὰ προσκυνήσω τὸν Ἅγιόν Του τάφο στὴν Ἑδεσσα. ...

Μὲ βαθύτατο σεβασμὸ ἀσπάζομαι τὴν δεξιάν Σας

Δρ. Σεραφεῖμ Παπαγιάννης, Ἰατρός».

*

Καὶ ἐγὼ αἰσθάνομαι ρίγη συγκινήσεως, μαζί μὲ τὸν κ. Παπαγιάννη, γιὰ τίς δύο

αυτές πολύτιμες μαρτυρίες, οι οποίες καθιστούν πλέον αδιάσειστη την συγκαταρίθμηση του Αγίου Καλλινίκου Επισκόπου Έδέσσης στον χορό των Καστοριανών Αγίων.

Εύχαριστῶ πολύ και τους δύο αυτούς Καστοριανούς. Και για τον μέν Αναστάσιο Τσιτσιμίδη εύχομαι να τον υποδεχθεί στους ούρανους ο άγιος Καλλίνικος, μαζί με τους άλλους Αγίους Θεοδόσιο και Διονύσιο τους εκ Κορησοῦ. Για δέ τον κ. Σεραφείμ Παπαγιάννη εύχομαι να έχει την εύλογία του Αγίου Καλλινίκου και σύντομα να συναντηθούμε ἐδῶ στην Πατρίδα.

Ὁ ἐπικήδειος λόγος τοῦ π. Διονυσίου Παπαϊωαννίδη

Θέλω λίγα λόγια να πῶ για τον ἀδελφό μας τον κ. Τάσο, πού σήμερα τον ἀποχαιρετᾶμε και παράλληλα τοῦ εύχόμαστε, «καλό ταξίδι» για την Ἄνω Ἱερουσαλήμ, την αἰώνια κατοικία μας.

Ἡ καταγωγή, του ἀπό ἱερατική οἰκογένεια· ὁ πατέρας του, π. Ἰωάννης, και ὁ παππούς του, π. Βασίλειος, ἄφησαν σπουδαία παρακαταθήκη για τον ἴδιο ἀλλά και για ὅλους τοὺς Κορησιῶτες, γιατί μιλοῦνε ὅλοι μέ τά καλύτερα λόγια για τοὺς δύο αυτούς ἱερεῖς, για την καλοσύνη τους και την ἀγάπη τους για την Ἐκκλησία. Ἔτσι, λοιπόν, και ὁ κ. Τάσος, γαλουχήθηκε μέσα σέ ἓνα ἐκκλησιαστικό πνεῦμα, μέ ἀποτέλεσμα να ἀκολουθήσει και αὐτός ἓναν παράλληλο δρόμο· δέν ἔγινε ἱερέας, ἀλλά σπούδασε στην θεολογική σχολή και ἔγινε θεολόγος, για να διδάσκει τον λόγο τοῦ Θεοῦ.

Μετανάστευσε για ἀρκετά χρόνια στην Κόνιτσα, ὅπου ὑπηρέτησε ὡς καθηγητής Θεολογίας, και ἄφησε τά ἴχνη του ἐκεῖ, διαπρέποντας ὡς καθηγητής ἀλλά και ὡς ἄνθρωπος τῆς Ἐκκλησίας, συμμετέχοντας σέ πολλές ἐκκλησιαστικές ἐκδηλώσεις.

Ἡ μεγάλη του ἀγάπη ὅμως ἦταν ἡ ψαλτική τέχνη, την ὁποία ἔμαθε δίπλα σέ μεγάλους δασκάλους και ψάλτες τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἔτσι, λοιπόν, ὅταν ἔμαθε ἄριστα την ψαλτική, καθιερώθηκε και πλέον ἔγινε και ψάλτης, για να πλαισιώσει τό ἀναλόγιο και ἀπό ἐκεῖ να βοηθήσει τό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας μας.

Μετά ἀπό ἀρκετά χρόνια στην Κόνιτσα, ἀφοῦ πῆρε την σύνταξή του ὡς καθηγητής, ἐπέστρεψε και πάλι στην ἰδιαίτερή του πατρίδα, την Κορησό, για να προσφέρει τίς ὑπηρεσίες του και πάλι στην Ἐκκλησία, τώρα πλέον ὡς ψάλτης. Ὁργάνωσε μιά ἄριστη χορωδία Βυζαντινῆς μουσικῆς πού ἔψαλλε κάθε Κυριακή ἀπό πάνω ἀπό τον γυναικωνίτη και πραγματικά ἦταν μιά καταπληκτική χορωδία.

Ἄνθρωπος πολυτάλαντος καί γνώστης πολλῶν μουσικῶν ὀργάνων, ἔγραφε ὅμως καί τροπάρια Ἀγίων, εἰδικά αὐτῶν πού τιμᾷ ἰδιαίτερα ἡ Κορησός (ἅγ. Γεώργιος, ἅγ. Χαράλαμπος, ἅγ. Διονύσιος Ἀγίου Ὁρους). Ἀκόμα, δημιούργησε καί μιὰ ἄλλη μουσική χορωδία στό ΚΑΠΗ, γιά πολλά χρόνια, μέ μεγάλη ἐπιτυχία καί πολλά μέλη.

Ἀλλά καί ὡς ἄνθρωπος ὑπῆρξε ταπεινός, συνετός, εὐχάριστος καί μέ πολλή ἀγάπη γιά τήν Ἐκκλησία.

Ὑπηρετήσε τό ἀναλόγιο ἐδῶ στήν ἐνορία μας, γιά πολλά χρόνια, χωρίς νά πάρει οὔτε ἓνα εὐρῶ. Μοῦ ἔκανε ἐντύπωση ὅταν κάποια στιγμή, στήν ἀρχή τῆς ἱερατικῆς μου διακονίας, μοῦ ζήτησε νά τοῦ φέρω ἓνα μικρό τυπικό ἀπό τήν Μητρόπολη, γιά νά τό ἔχει στό σπίτι νά τό μελετᾷ· αὐτό τό εἶχα πάρει 12 εὐρῶ καί ὅταν τοῦ τό ἔδωσα, τοῦ εἶπα, «Κύριε Τάσο, σοῦ τό χαρίζει ἡ ἐνορία. Προσφέρεις τόσα πολλά, σάν ἓνα δῶρο γιά ὅλα αὐτά» καί τότε μοῦ ἀπάντησε μέ πολύ σοβαρό ὕφος, «Ἄν δέν δεχθεῖς νά σοῦ δώσω 12 εὐρῶ, δέν θά ἔρθω νά ψάλω ξανά». Καί ἔτσι, δέν μπόρεσα νά τοῦ ἀρνηθῶ, καί δέχθηκα νά μοῦ τά δώσει.

Σήμερα ἀποχαιρετᾷμε ἓναν σπουδαῖο ἄνθρωπο, ἓναν καθηγητή, ἓναν ἄριστο ψάλτη, ἓναν ὠραῖο ἄνθρωπο, ἓναν ἄνθρωπο τῆς ἐκκλησίας.

Εὐχόμαστε ὁ Θεός νά τόν ἀναπαύσει καί νά τόν κατατάξει ἐκ δεξιῶν του, γιά νά ἀπολαμβάνει ἐκεῖ οὐράνιες μελωδίες, πού τόσο ἀγάπησε.

Εὐχόμαστε τά θερμά μας συλλυπητήρια, τό ἐκκλησιαστικό συμβούλιο ἀλλά καί ὅλος ὁ κόσμος τῆς ἐνορίας μας, στήν οἰκογένειά του, τήν ἀγαπημένη του γυναίκα τήν κ. Ὀλυμπία, τά παιδιά του Βασίλη καί Ἰωάννη· καί σέ αὐτούς καλό κουράγιο καί δύναμη νά συνεχίσουν.

Καλό παράδεισο κ. Τάσο